

бъде достоен син на велик баща.

— — —

Отново затрепера равна Романия под копитата на българската конница. Огромните нови катапулти и балисти преминаха плодните земи и събудиха вредом ужас и почуда. Реките бяха вече доста пресъхнали и войскарите леко ги прекараха по нарочно приготвените ~~мостове~~ мостове. Пресякоха Хебъра при Адриановград, продължиха надолу по друма към Аркадиопол, отбиха се на пресечката му с друма за Цурул и удариха със страшна сила към яко укрепените стени на никейската твърдина.

Иоан Дука Ватаци бе направил всичко възможно, за да подсили добре тракийските си крепости. Ала особено внимание той бе обърнал на Цурул, най-важното място в презморските му владения. Защото ако изпуснеше Цурул, това значеше, че изпуска всичко останало. А с това загубваше завинаги и надеждата да влезе някога в Константиновград, като василевс на всички ромей.

Цурул бе ключът за Царския град, средище на всички стоки, които идеха от Тракия, сбор за войските, които минаваха Галипол и за твях, които се свикваха от полуострова. Крепостта бе подкрепена с нови кули и два дълбоки рова. Навън стените бяха покрити с прясно одрани волски кожи, които пазеха войскарите от огъня на обсадните машини. По бойниците бяха набити върлини, връз чийто горен край бяха закрепени огромни съдове: пълни с гасена вар, смола, клей, битум и сяр, за да бъдат винаги готови за подпалване и хвърляне към врага. Крепостта бе претърпана с войскари, храна и оръжия: тежки гавелоти, дълги колкото половин копие, чешки стрели, алебарди, саби и ками. Стари знахарки ден и нощ варяха в грамадни котли отровни билки, за да натопяват в тях стрелите. Иоан Петралифа, който управляваше крепостта, бе заслужил всички похвали на кир Ватаци заради бързите и предвидливи мерки. А опитният бранник Никифор Тарканиот бе подбрал лично най-храбрите воители от цяла Никея.